

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: O HErre! hør min jammers Bøn

Citation: Kingo, Thomas: "O HErre! hør min jammers Bøn", i Kingo, Thomas: *Samlede skrifter 3*, udg. af Hans Brix, Paul Diderichsen og F.J. Billeskov Jansen , Munksgaard, 1939-74., s. 363. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kingo03val-shoot-workid95222.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede skrifter 3

Dend Femte Kong Davids Poenitendse Psalme. (Melodien findis paa dend 26. og 27. Side)

1.

O HERre hør min Jammers Bøn
Og lad mit Raab dog komme for dig ind,
Skiul ey dit Ansigt fra din Søn
Oppaa hans Trængsels Dag, men vend dit Sind
Bøy Øret ned naar jeg dig raaber paa,
Skynd dig, bønør mig, at jeg Hielp kand faa.

2.

Thi mine Dage svundne er
Som Røg i Luften driver sagte hen,
En gru' i mine Been jeg bær,
Som tærer mig at lidet er igien:
Mit Hiert' er felddt og tørred som en Urt,
Det kiære Brød at æde er mig surt.

*
– 364

3.

For mine dybe Hierte-Suk
Er mine Been og Kiød kun som en Rad,
Jeg, som Rørdrummen med sin Kluk,
I vilden Ørken aldrig findis glad,
Som Uglen paa hin øde Mark og Muur
Er jeg alt for mig selv i Skiul og Skuur.

4.

Min Søvn gaar bort for Hierte-nag,
Jeg vaager og er altid i Uroe

Som eenlig Spurre paa mit Tag,
Saa venneløß er jeg udi mit Boe,
Min Fiende skiender dagligen mit Navn,
Og galne Folk svær hart imod mit Gavn.

5.

Der er en Afsmag i mit Brød,
Jeg æder det som Aske og som Grud,
Min Graad i Drikke-Karet flød,
Og gjorde mig min Drik som Lag' og Luud
For Trusel din, at du varst vred og hvas,
Opløfte mig, og slog mig ned i Kvas.

6.

Som Skyggen mod den Aftenstund,
Saa mine Dag' er nær ved Undergang,
Som vissen Urt i Mark og Lund
Saa mister jeg min Kraft og Aandefang:
Men, GUD, du sidder fast, i hvor det gaar,
Fra -Slegt til Slegt dit Minde ævig staar.

*
– 365

7.

Stat op, O GUD! og lav dig paa
At ynkis over Zions store Nød,
Skal dend ey gandske undergaa
Da er det Tiid at Naade din udbrød,
Ja dend bestemte Tiid og kommen er,
Tænk hvad du haver lovet, HERre kier!

8.

Thi dine Tienere har Lyst
Og stoor Behag i hendes Bygnings Steen,
Ja det vaar deris Hierte-Trøst,
At HERrens Huus det kom igien paa Been:
Thi de har Medynk over dends Foragt,
At HERrens hellig Huus i Støv er lagt. ||

9.

De grove Hedninge skal faa
Der Aarsag af at frygte HERrens Navn,
Og Jordens Konger ligesaa
Skal søge HERrens Ær' og deris Gavn,
Naar HERren bygger Zion op igien
Og i sin Ære seis, som hendis Ven.

10.

Naar hand har vendt sit Ansigt hid
Til deris Bøn, som nu er slet forlat,
Og nu for Angist intet gid,
Men er som skalded Træ i Ørken sat:
At hand ey deris ydmyg Bøn forsmaar,
Men lader see den ham til Hierte gaar.

*
– 366

11.

Saa skal dend GUDs Barmhertighed
Og skrivis op med Fyrighed og Fliid
For Efterkommerne, som veed
Dog ellers intet udaf denne lid:
Ja Folket, som her efter skabis skal,
Vil love GUD derfor i tusind Tal.

12.

Thi GUD hand saae her ned oppaa,
Udaf sin Helligdoms det høye Slot,
Af Himlen hand til Jorden saae,
Hvordan hans Folk drev om i Spæ og Spot,
At høre Fangens Suk for Fiendens Stød,
Og løse Dødsens Børn af Siæle-nød.

13.

Paa det de kand i Zions Hiem,
Fortælle HERrens Nafn ævindeligh,
Hans Lov udi Jerusalem,
Naar Folk til HERrens Huus forsamle sig
Og Kongeriger HERren tiene skal
I Christi Meenigheds Blod-sprengde Sal.

14.

Men GUD i min Udlendighed
Og paa den Vey, der jeg i Fængsel gik
Ydmyged mig, jeg fuld vel veed
Hvor mangt et Angist-Stød at jeg der fik:
Ja GUD forkorted mig mit Levnets Tiid
Og skar i tu mit lange Haab og Liid.

*
– 367

15.

Jeg sagde da, O gode GUD!
Tag mig ey midt i mine Dage bort,
Mit Haabnings-Maal lad mig naa ud,
Du veedst mit Levnet det er dog kun kort!
Men du, O GUD, i Ævighed bestaar
Fra Slegt til anden vare dine Aar.

16.

I Verdens første Skabnings Tiid
Du lagde Jordens Grund urørlig fast,
Og Himlen blev udbredt saa viid
Som dreyer sig om Jordens runde Last
De er' din' Hænders Gierning underlig
Hvor paa jo billig hver forundre sig.

17.

De skulle samptlig dog forgaa,
Men du bestaar og bliver alt igien,
Som daglig Klæder mand har paa
Saa skal og de af Ælde slidis hen.

Da skal forvandlis som en Klæde-palt
Naar du vilt ændre deris store Alt.

*
– 368

18.

Men du den samme altid er,
Og ende-løse ere dine Aar,
Du dine Tienere beskiær
At deris Børn og Sæd for dig bestaar,
De for dit Ansigt vel befæstis skal,
Det er vor Trøst i denne Græde-dal.